

Sygn. akt VI Ka 17/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 r.

sprawy **D. M.**

oskarżonego z art. 65 § 4 kks

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 22 października 2013 r. sygn. akt II W 1206/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia D. M. od popełnienia przypisanego mu czynu,

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz D. M. kwotę 764 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu sądowym,

stwierdza, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 17/14

UZASADNIENIE

D. M. został oskarżony o to, że:

- nabył za pośrednictwem (...)nr przesyłki ((...), ujawnionej w (...)w J.przy ul. (...), przed dniem 13.12.2011r. 2000 szt. papierosów marki M., Q., F., P., G.nie oznaczonych polskimi znakami akcyzy (oznaczonych białoruskimi znakami akcyzy), o szacunkowej wartości 80,00 złotych, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 kks i 86 kks, przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 46 zł i podatek akcyzowy w kwocie 1285,00 zł.

tj. o wykroczenie z art. 65 § 4 kks.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 22 października 2013r. w sprawie II W 1206/12:

uznał oskarżonego D. M. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 65 § 4 kks i za to na podstawie art. 65 § 4 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych,

na podstawie art. 49 § 3 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 2000 szt papierosów (wyszczególnionych w aktach sprawy), zajętych za pokwitowaniem seria (...)nr (...)i seria (...)nr (...) (k. 14,15 akt sprawy)

na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku wniosła apelację obrońca oskarżonego zarzucając orzeczeniu:

obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a to art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw., z art., 113§1 kks poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji przyjęcie, że daje on podstawę do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia skarbowego polegającego na nabyciu nieoznaczonych znakami akcyzy wyrobów pomimo, że ani na podstawie zeznań słuchanych w sprawie świadków, dowodów z dokumentów ani też opinii biegłego grafologa nie sposób poczynić niewątpliwych i pewnych ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonego we wskazanym wyżej zakresie,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony D. M. w pierwszej połowie grudnia 2011r. w Polsce północno-wschodniej, w okolicy S. i K., zakupił papierosy różnych marek bez akcyzy, które następnie w celu ich przekazania oskarżonemu zostały przesłane za pośrednictwem poczty na adres firmy (...) w J. przez W. R. pomimo, że na podstawie żadnego z ujawnionych w sprawie dowodów nie sposób jest wyprowadzić takiego wniosku.

Stawiając takie zarzuty obrońca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu wykroczenia oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony w postępowaniu przez Sądem I instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84).

Rację ma skarżący, że żaden z zebranych w sprawie dowodów, na które powołał się Sąd I instancji nie pozwalał na ustalenie, iż D. M. w pierwszej połowie grudnia 2011 r. w Polsce północno – wschodniej, w okolicy S. i K. zakupił papierosy różnych marek bez znaków akcyzy. Podstawą wskazanego ustalenia faktycznego nie mogą być bowiem ani zeznania funkcjonariusza celnego P. S., który wyłącznie ujawnił zawartość przesyłki nadanej za pośrednictwem (...) na adres firmy oskarżonego w postaci papierosów bez znaków akcyzy, ani powiązane z tą czynnością dokumenty procesowe, jak również opinia z zakresu badań dokumentów na okoliczność ustalenia osoby, która nadała paczkę. O ile zgodzić się należy z Sądem Rejonowym i z przedstawioną w treści uzasadnienia na k. 164v argumentacją, że brak jest dowodów na to aby nieustalone osoby w ramach zemsty przesyłały na adres firmy (...) sztuk papierosów bez znaków akcyzy, to nie zmienia to jednak faktu, że jedynym pewnym ustaleniem jest, że nadawcą wskazanej paczki na co wskazuje treść opinii biegłego z zakresu badania dokumentów była W. R., ciotka żony oskarżonego.

Podkreślić należy, że stosownie do art. 65 k.k.s., jak i art. 91 k.k.s. karalnymi znamionami ujętymi w ramach paserstwa jest nabycie, przechowywanie, przewożenie, przesyłanie, przenoszenie, pomaganie w zbyciu, przyjmowanie oraz pomaganie w ukryciu wyrobów akcyzowych, stanowiących przedmiot czynu zabronionego, stypizowanego w art. 63,

64 i 73 k.k.s. Zatem przypisanie oskarżonemu D. M. wykroczenia wymagało wykazania, iż swoim zachowaniem wypełnił chociażby jedno ze znamion określające czynność sprawczą wskazanych wykroczeń skarbowych.

Sąd Rejonowy dowolnie uznał jak wskazano wyżej, że oskarżony nabył wyroby w postaci papierosów nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy wiążąc to z zakupem wskazanego towaru na terenie Polski północno – wschodniej, pomimo braku jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie. Rzecz jednak w tym, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia w sposób pewny, aby D. M. swoim zachowaniem wypełnił, którekolwiek ze znamion wskazanych wykroczeń skarbowych. Sam fakt nadania na jego nazwisko przez ciotkę żony opisanych w zarzucie papierosów nie jest bowiem wystarczający do przypisania mu wskazanego czynu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika bowiem aby oskarżony w jakikolwiek sposób współdziałał z W. R., czy też aby prowadził jakąkolwiek działalność związaną z obrotem wskazanym towarem, czy też aby papierosy te nabył na własny użytek bądź innej osoby. Pamiętać przy tym należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. stanowi zakaz czynienia niekorzystnych dla oskarżonego domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów, mimo wykorzystania wszelkich przewidzianych prawem metod dochodzenia ustaleń zgodnych z rzeczywistością, nie pozwala na przyjęcie ustaleń niewątpliwych. (por. postanowienie z uzasadnieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 r. V KK 267/08 LEX nr 485030). W realiach zaś niniejszej sprawy nie można chociażby wykluczyć, że ciotka żony oskarżonego wysłała wskazany towar bez wiedzy i zgody oskarżonego na adres jego firmy, a dopiero po otrzymaniu wskazanego towaru zamierzała go o tym poinformować i poinstruować co dalej należy z nim zrobić. Brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu na współdziałanie w jakiegokolwiek postaci pomiędzy D. M. a W. R..

Skoro zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie mógł prowadzić do przypisania D. M. w sposób pewny i niebudzący wątpliwości popełnienia wykroczenia skarbowego z art. 65 § 4 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s., gdyż jego zachowanie nie wyczerpywało znamion czynu zabronionego określonego w tym przepisach, to stosownie do art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. to Sąd Okręgowy zobowiązany był do uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu wykroczenia.

Mając powyższe na uwadze stosownie do art. 436 k.p.k. Sąd Odwoławczy był zwolniony od rozpoznania pozostałych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, gdyż były one bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Stosownie do art. 632 pkt. 2 k.p.k. Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego koszty procesu w postaci wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy zgodnie z wnioskiem obrońcy złożonym na rozprawie odwoławczej, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.